

סמ"ר וידל ארי

5063449

בן ויויאן ומשה

נולד ב- כ"א באייר תשל"ג 23.5.1973

התגייס בנובמבר 1991

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- ב' באלול תשנ"ג 19.8.1993

בעת פעילות קרב בלבנון.

וידל ארי

בן ויויאן ומשה. נולד ביום כ"א באייר תשל"ג (23.5.1973) בחולון. בן בכור למשפחה שומרת מסורת ומצוות, בת שלושה ילדים. ארי גדל והתחנך בחולון. הוא למד בבית-הספר היסודי-דתי "נאות שושנים" ובחטיבת הביניים בישיבת "בני עקיבא" על שם "אדרת". את לימודיו התיכוניים החל בבית-הספר התיכון הדתי "יבנה" וסיים בבית-הספר התיכון "מקווה ישראל" במדור הדתי, במגמה הביולוגית. ארי היה נער יצירתי, שעסק בתחומים רבים. הוא הטיב להתכנסת בכתיבת שירים וסיפורים ובציור, אהב מוסיקה וניגן בגיטרה. באירועים חברתיים ניגן וסחף אחריו את הציבור בשירה ובריקודים. בחור דומיננטי, פיקח וחריף, כולו שמחת חיים ותמיד מוקף בידידים ובחברים. ארי שפע הומור, הרבה כמעשי קונדס, ותמיד שמר על קום מסורת ומצוות. לפני גוסו לצה"ל הציב לעצמו ארי מטרה - לשרת בחטיבת גולני, ובהכנה לכך ערך אימוני כושר וריצות ארוכות. משאת נפשו היתה לתרום ממיטבו לעם ולמדינה.

בשלהי חודש נובמבר 1991, גויס ארי לשירות חובה בצה"ל ולבקשתו, הוצב לחטיבת גולני. בתום טירונות ממושכת וקשה נשלח לקורס מ"כים ח"ר. ארי הומלץ לשרת בסגל הפיקודי, אך בחר להצטרף לפלוגה הרובאית המהוללת של גדוד 12, ובמסגרתה המשיך את שירותו, הן כשטחי יהודה, שומרון וחבל עזה והן בפעילות מבצעית בלבנון. לאחר תקופה הועלה לדרגת סמל. ארי נהג לקחת עמו לסוירים סידור ותפילין, שהניח בתוך אפוד המגן, והקפיד על שמירת השבת.

היה לו קשר חם ואוהב עם כל בני משפחתו הרחבה, ועל הוריו היה אומר: "הורי מודאגים, אך הם גם גאים בי". ביום תשעה באב, לפני צאתו למבצע "דין וחשבון", התקשר ארי לאביו וקיבל ממנו היתר לאכול ביום זה. לדברי מפקדו, היה ארי לוחם אמיץ, היתה בו חיוניות רבה ונכונות לכל משימה. הוא שפע שמחת חיים ותמיד היה חיוך נסוך על פניו.

ביום כ' באלול תשנ"ג (19.8.1993), נפל ארי בקרב בלבנון. הכוח בו יצא לכיצוע מארב לילה, באיזור הכפר אל-פארש, נתקל במטען חבלה בדרכו חזרה. עמו נהרגו שישה חיילים נוספים. בן עשרים היה בגופלו. ארי הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחולון. הותיר אחריו הורים, אח - גיא ואחות - מיטל. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר.

שר הביטחון יצחק רבין השתתף באבלה של המשפחה וכתב: "סמ"ר ארי יחיאל וידל נתן את חייו למען מולדתו. הוא שירת בגדוד 12 בחיל הרגלים. היה חייל בעל מוטיבציה ורצון נדירים. מסור למשימתו, מעורר הערכה רבה באופן תפקודו. ביצע את תפקידו מתוך אמונה, שימש דוגמה אישית וסחף עמו את כל חבריו". במכתב תנחומים למשפחה, כתב מפקד היחידה: "ארי היה בין טובי לוחמינו. הוא נפל תוך מילוי תפקידו על הגנת ישובי הצפון. אנו נמשיך ללכת באותה מסירות, שאפיינה כל כך את בנכם, וכמיהו נעשה כל מאמץ לשמור ולהגן על כתינו וילדינו".

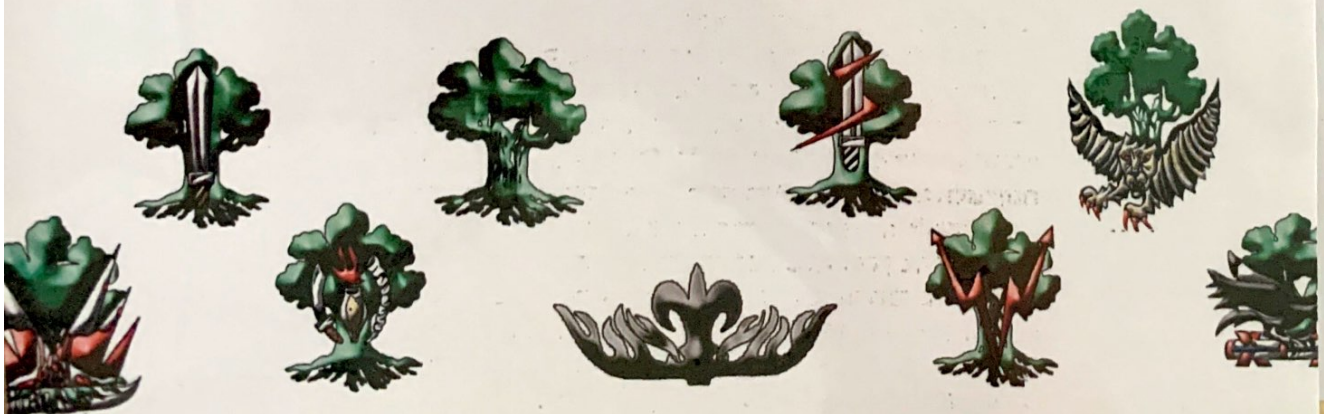
בני משפחתו הנציחו את שמו בספר תורה שנכתב לזכרו של ארי ונתרם לבית הכנסת הרמב"ם בחולון. חייו וזמנותו תועדו בסרט וידיאו, בו נשמעות נגינתו ושירתו של ארי.

"יהי זכרו ברוך"

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה", עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ארבע מאות חללים, הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה "באימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה", לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש. רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, אין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים, במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים", אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים, על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשת"יכות והגאוה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם זיכרונות אתה"קטיב" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים וזרנות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה, ואין ספור חוויות. על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים מריצת לילה ממסע, ממטות, מעשרות אימונים, אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון חטיבה. אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה. ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר. אימון בנגב, בגליל או ברמה אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים, או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "עוזי", "ססן", "צ'כי", "אפ-אן" ו"גליל", עם מג"ד, ומק"כ, "זוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאוה את ה"כומתה החומה". להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, כסיירת ב"עורב, בפלוגת הקשר, בפלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה", להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, שג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה" במסדר המפקד, ובמסדר יציאה, טקס ההשבעה, וטקס קבלת כומתה, טקס סיום קורס מכ"ס או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים.

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושגרה".

אימונים שלב א' - ב'

ארי בילדותו

בבר המצווה

תמונות ומכתבים מתקופת הצבא

12/11/92 (1)

למאמל ביקור טוב!

מאסר וכל מה יתכן אני מקבל מידיך הייתה החלטתי הפס
 על היכתבתי הייתה מיכיון שלטעפן זה בגדוד קשה מאד
 נוהל הטעפון מתבצע כך ישנו מקום מסוים בגדוד הניקחא ח"מ
 יושבים אנשי הקשר של הגדוד הם מקבלים הודעות מהחטיב
 וכול. בחדר הקשר היה מדוי הטעפון אך סד דקות עיפני לסד
 שזה עתה אי אפשר להיתקשר אל כפמן האחר שנטאר ה
 מבוקש בגדוד ופתור ארוך ואחר ונוי בפעולה יש חתים חוס
 קדחים אין את הספיק לעמוד בעור. ולכן החלטתי הפסס ה
 אתרתי היכתוב לכבד אני. אני מתאר אתכם פתחתי את
 עקבם את הצואר הצעל והפירתי את הפסס יהיה כתיבה
 מימי.!!

ובכן! מה טעמתי? אצל יוצרי יפאויץ שתי אומות
 חילים רביתרי לא אורל לסרט מופץ אך אני מקווה ש
 בקרוק ושב. החיוב ישובו למעלה וקבל את חופשות ה
 לנו. חבל עלא אורל ליהיות בבית בסבת הקרובה. אך
 כל תכך אלנו מעבידים את העבת השניה קצת משחקים
 כפונסל וסתם פילפולים.
 פוק אגב את שמחתי לקבל את החלה בחברה את גל
 יתן עי טעם של בית בסבת הקרובה.

אני מודה לרב מאד על החכמה שקבלתי. היו דבר דברים
 חכמי חן שהם חכמים מאד והם נאמרו כי מהר (בארוחה)
 החמודים מדאו חן באיני. ובאיני חברי למלאו את הארוחות הלא
 בעצם מסגן המכיר את האול הבית הנהדר.

לסיים ערב איני הפנה לנו יושבים על החברה מכינים נ
 ביות חיות קובסאות אלויות וכדומה ומעבירים את הפסח ב
 משעשעים בבדיחות ובסתם רשיה מהיות שער אלע.

ביום אחד המסקרים שהיה איתי בטירונות גאטסה ארוב
 איני כללנושה תודעים הלא ערב אית הפלטה שלעו מאחי
 בריאות אק עדיין היה בגדוד כסם מקצצת ברח"ל
 עתה הלא עורב את חטיבת גולני. כל יום הלא יושב
 באול שלעו צוחק איתנו בא אישיות איתנו נס קפה. מי
 שם כש וכדומה הבקר עשנו לו *לילה* *ר"ה* על ה
 המשמש הפה צבר סיפורי עק. אני הלכתי קראתי
 שלא שאר החברה היתחבאו מאחורי האולעים ובר
 טעמי אית אולת הפתיחה אים ביצה על הלא
 אפי פתי פתי שמן סוף גביות ביצים פתאום או
 חרי על שתייהל אית התמונות.

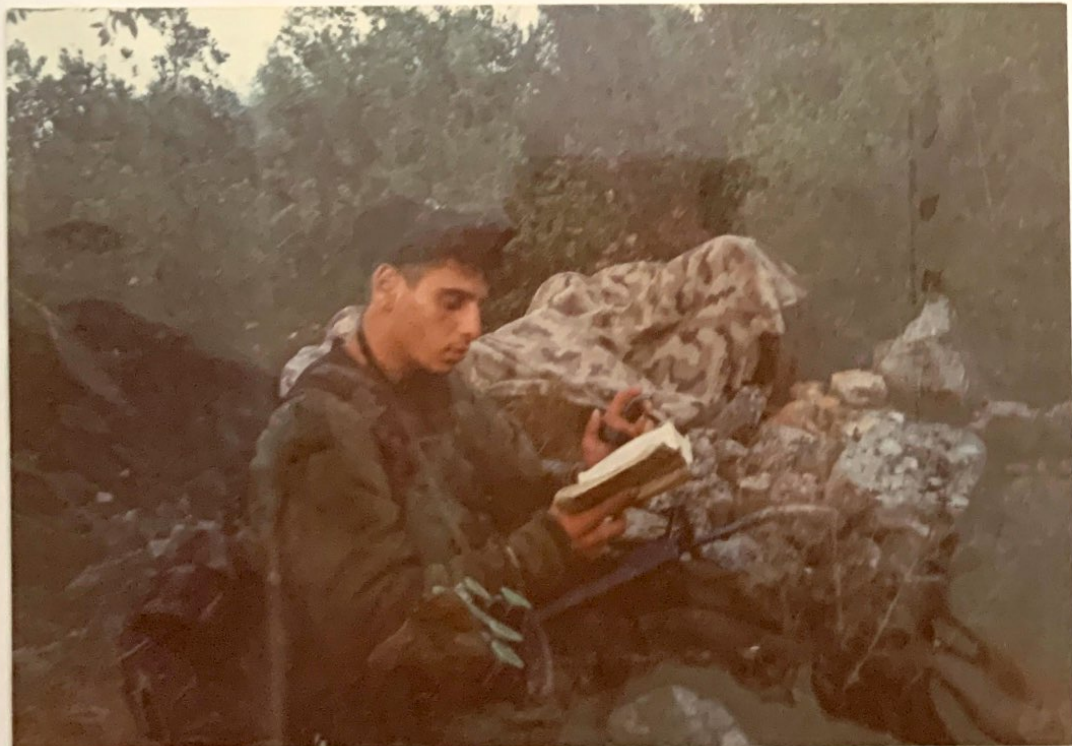
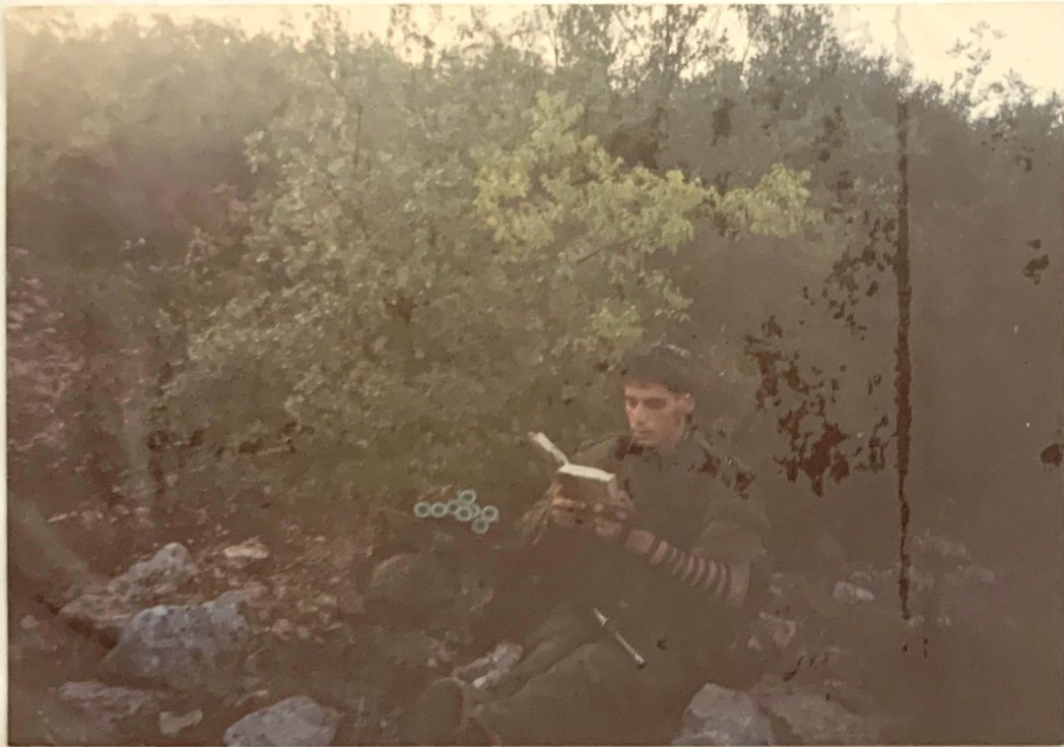

ביחד עם גולן חזן (שנהרג איתו באותה תקרית בלבנון)

1.8.93 6.21

[illegible][illegible][illegible]

לשפּט ויפּל היקרה!

ביתים אלו בלען שבו דם ישראל מרחק ראש לזכר נוסף.
ומאידך מרחק ראש בגאווה לעצמאות ישראל.
מרחקים אלו ראשנו לזכר נוסף הפלוגה, הם גאווה ודבוק כחיות
להחשיך בדרך בה יקורנו האלו, ובמרחק אלו שרועים היו הם שחשק
אלו בדרך.
אם שכלם את יקורם, אשר נפלו למען המולדת וקדם עצמאות הדם.
הוא יהיו נוסף בלבנו, בקרבנו ובדרך כלל אשר ולהחשיך את
קיום עצמאות הדם והחזקה.

נזכור ואל פדס לא נשח.
כי היה הוא חלק למשפחה גדולה ומה
חלק למיתנו שישאר כאן ביננו לעולם.

מרחקים ראשנו לזכר
ומאידך מרחק עצמאותנו

חובלם יבדק
חוליה ולפניה

שמונה מתשעת חללי הפיגועים בדרום לבנון הובאו למנוחות בטקסים צבאיים ביום שישי. חיילי היחידה עברו לעיתים מטקס לטקס לקבור את חבריהם. בתמונה הלווייתו של סמ"ר ארי וידל ז"ל בחולון.

חבריו של ארי וידל בעת הלוויה. "היה בו מין קסם חד פעמי"

המשפחה והחברים כותבים לזכרו

15/11/93

המלך ויזל

המלך

הלב שלי נשבר
 למי קטנוע שלי אחי היקר
 הלב כל כך כואב
 דמתי שאני אקנה לילד
 אמתני איתך לילד אחרים
 ולכן השאנתי אתך כה רבים
 בלעדיך לחיות ללא ללא קשה
 ואם ולמחשבה כי הלב דבר לאף אני נניס
 איך נכנסו עולמים ואתה בייחוד
 איך לקחת ממך הלאו דיו את חייכם
 הלב לא ידע את המשק
 שבה ינחה לך לאדם לא לחיות
 איך בחרה נשמתך ושר לטוב
 איך בראייתך טוב לטוב ושר לטוב
 את האופן הזה לאדם לא אשכח
 איך טעמתי לך את
 - הלב כל כך ידע
 שאיך את היקר לי ללב
 אולי חברי לא יזכרו
 אמתני רק לדברים שאני קובע
 אני אצא לא גלגלה שבה קרה
 חנה איתך טוב בחברה
 ואני מקום שנקרא לו קרקע
 שם וחלום לחיים את חייכם

- 10

מתוך האדמה ושמעים חדי הדממה
עוד דמעה אחת זולגת - לא אחרונה
עוד זיכרון נוסף מעורר בנו כאב
איך מעולם לא ידעת לחייך חיוך כוזב

נותרה לה,
צלקת שלא תימחה לעד
כי שמך חרוט בשמיים ככוכב
ואתה יודע העולם נעצב
למה אל, נלקח בדמי ימיו.

אתה היחיד - מאיתנו נלקחת
היית שלנו - אותנו אהבת
נפש אחת במספר גופים
לפתע נלקחת מתוך החיים

ואנו קשורים אליך
זוכרים כל אותם ימים ושעות
כיצד ידעת יותר מכולם "לחיות"
היית הפרח בגנינו הרחוק

מנגינות וצלילים היה קולך מנעים
ובכל מקום בו היית - היו האחרים
וכעת, סביבך שזורים יחדיו מאוגדים
אנו מביטים השמימה ובוכים

את דמותך המחייכת נושאים אנו פנימה
שמך לא ימחה לעד - גם כשנמשיך קדימה
אנו לוקחים אותך עימנו בכל אשר נלך
מאז ומתמיד צעדנו כתף אל כתף.

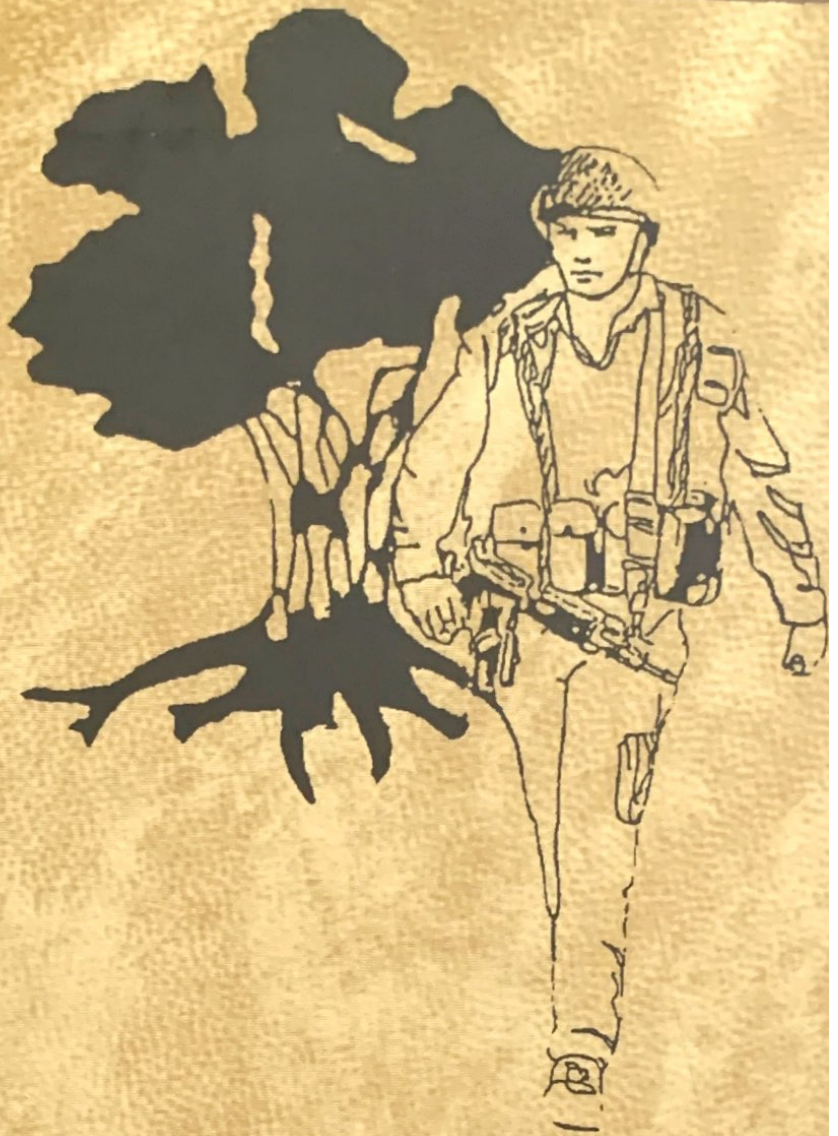
ואנו נותרים לבדינו בצומת דרכים
ללא סימני שילוט מנחשים
בפחד מתמיד דרכינו עושים
ולבסוף, על עקבותינו שבים

את דרכי האלוקים ידעת
ומסורת אבות בליבך שמרת
ואנו תמיד מצינו סביבך
לספוג מילים שיצאו ממך

ובעמקי הדממה - מביטים בנר נשמה
נותר הזכרון שבלב
נותר מה שתמיד יהיה כואב
נותר אדם אהוב ואוהב

אנו:
נפרדים מצליל קולך
מאותן קולות השמחה
ממילותיך ופרקי השירה
רק זוכרים ואוהבים אותך

ה"ארי" שבחבורה...
לזכרו של ידי -
ארי ז"ל שנפל בדמי ימיו,
אוהבים ומבכים...

הט"ס הכי מצחיק
השליח לעני' בלבים
צומחים ממזל
לחיים מהלכים

כח שגור בקרב אלונים
פריחים מעשפתו
נחמיה בקרב ניצן
ואיתו ד' שמור

ח.ה"ר כח' 38'38

מספר 32'32

ה"ר נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

238'38 אר' סני

אר' סני אר' סני

נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

נחמיה אר' סני

לזכרו של בוגרנו - ארי וידל ז"ל שנפל בלבנון

ארי היקר!
רק לפני שנתיים עוד היית נער, תלמיד ביי"ס, עם חיוך
שלא מש משפתיך.
ידעת לשלב בין שובבות נעורים לבין מבט מפוכח ורציני
על החיים. נער נבון היית, כן וישר וירא אלוקים ושומר
מצוות.

אהוב היית על חבריך ואהוד על מוריך ומחנכיך.
מי היה מעלה על דעתו שהיום נלווה אותך בדרכך
האחרונה.

לא היה ספק בליבנו כלל שעם תום לימודיך בבי"ס
תתנדב ליחידה קרבית. תמיד נבון היית לתרום את חלקך
למען החברה.

אך הפעם הקרבת את היקר מכל, את חייך, יחד עם עוד 6
חברים לנשק, על מזבח המלחמה הבלתי פוסקת למען
המשך קיומו של העם בארצו ולמען השלום.

אין מילים בפיונו, בית מקווה ישראל, לנחם את הורייך
היקרים, את אחייך גיא ואת שאר קרוביך, חבריך ומחנכיך.
יהי זכרך ברוך

ש.סואן

۱۰۰

nk

۱۲۰

כ' אלול

рз ф р.мк

W. L. W.

אין ברוך און נשגור

נאמר כי שכיכולו

כ"ז' להב"ח בדרבנן

ה'תק"ל יום ח' חשוון

1861. 6. 11. Sunday. 1861.

דבר המשפחות השכולות מאת ויואן וידל אימו של ארי וידל,
בטקס ההתייחדות החטיבתי בשנת 2013:

השבוע מלאו 20 שנה לנפילתו של בני הבכור, ארי הי"ד. ארי נפל בעת פעילות בלבנון יחד עם ששה חיילים נוספים. היה בן 20 במוותו. 20 השנים שחלפו אינן כמו 20 השנים הקודמות. אצל כל אחד ואחת מאתנו, אשר אבדו את יקירם, החיים מתחלקים לחיים שלפני האסון והחיים שאחריו. המהלך התקין של חיינו וחיי משפחתנו השתבש וסטה ממסלולו. אצל כולנו – הכל השתנה.

יש לנו חור בלב וחלק מהראש שלנו כל הזמן תפוס על ידי יקירנו שאיננו עוד. החסר מלווה אותנו יום ויום ושעה שעה, הזמן החולף אינו מרפא את הפצע העמוק כל כך. וקשה לחיות כך, קשה לתפקד כך, אנו מרגישים משא כבד על כתפיו, והרגשה זו מלווה בגעגוע ליקירנו, ובתחושה של החמצה, של הציפיות שלא התממשו ושל התקוות שהתבדו. כך אנו מרגישים כולנו, על העת. השנים שחלפו כאילו לא חלפו, כאילו הכל קרה רק אתמול. לפני גיוסו לצה"ל הודיע לי ארי והצהיר בפנינו כי הוא ישרת בגולני, רק בגולני. ארי התעניין וחקר ובדק והוברר לו כי בגולני כולם שווים. בגולני אין הבדל בין אשכנזי או ספרדי, דתי או חילוני, יהודי או דרוזי, תושבי העיר הגדולה, הקיבוץ או הפריפריה. הגולנצ'יקים – כולם אחים הם, ללא הבחנה בין מוצא שונה או מעמד חברתי שונה או כל דבר אחר.

האחוה והרעות הינם ערכים בסיסיים בחטיבת גולני, וזאת בנוסף לאומץ הלב, אהבת המולדת, רוח ההתנדבות המסירות והנכונות להקרבה. בני ארי נהג לומר "אני יודע שאני יכול למות, אינני רוצה בכך, אך אני מוכן לכך". זוהי המורשת של גולני. כיום מדברים הרבה על השוויון בנטל ועל חובת הגיוס. לדעתי, השרות בצה"ל איננו רק חובה, אלא הינו גם זכות, והשרות בגולני הינו גם כבוד. ארי נהג לומר "הוריי דואגים אך הם גאים בי", כיום אנחנו כואבים אך עדיין גאים. ועלינו להמשיך לחיות, למרות הכאב ועם הכאב.

חטיבת גולני הינה משפחה גדולה אחת, ואנו, בני המשפחות השכולות, מרגישים שאנחנו שייכים למשפחה זו, שאנחנו חלק בלתי ניפרד ממנה. אנחנו מרגישים כך כאשר אנו מקבלים את אגרות הברכה שמפקדי החטיבה שולחים לנו לפני החגים ולפני יום הזיכרון. אנחנו מרגישים כך בזכות הקשר החם והאמיץ עם קצינות הנפגעים המתייחסות אלינו ברגישות ובכבוד, מקשיבות לנו ומסייעות לנו במסירות ובעדינות. אנחנו מרגישים כך במפגשים ובנופשוניים המאורגנים עבורנו ובהם הכי נוח לנו, כי שם כולנו באותו מצב, ואין צורך להסביר את מה שממילא אי אפשר להסביר. במפגשים אלה ה"ביחד" מחמם לנו את הלב. על כל אלה אנו מודים לצה"ל, לחטיבה, ולמשרד הביטחון.

אנחנו מרגישים כך, כאשר בימי הזכרון ובאזכרה השנתית, גם אחרי 20 שנה, מגיעים אלינו החברים של הבן שלנו מהצבא, אשר היום הינם החברים שלנו. למרות הזמן שחלף, הם אינם שוכחים, הם מתפנים מעיסוקיהם באים לשבת אתנו ולהעלות זכרונות. למרות השנים הרבות שחלפו גם הם עדיין שייכים למשפחת גולני – כמו שנאמר "פעם גולני-תמיד גולני".

אשרי הצבא שחיילי גולני הם לוחמיו.

לגולני יש גם אתר הנצחה. מקום זה בוא אנו נמצאים עכשיו, הכולל, בין היתר, מוזיאון הנצחה ובו הסיפור האישי של כל אחד מהנופלים וקיר ההנצחה – הינו אתר הנצחה המעורר כבוד והערצה.

על כך תודה למנהל האתר מר יום טוב חזן ולכל הגורמים המעורבים לטיפוח האתר. אנו עומדים בימים אלה לפני ראש השנה. תפילה בליבנו כי תהיה זו שנת שלום וביטחון כולנו

מייחלים ליום בו התגשם חזון הנביא "וכתתו חרבותם לאתים ולא תיהיה עוד מלחמה".
אנו מקווים ומאמינים כי יום זה בוא יבוא.

לכולנו נאחל שנה טובה, בריאות טובה, שלום ושקט, שלווה הנפש, נחת רוח ושנדע רק בשורות
טובות. אמן כן יהיה רצון

זכרונות מאת אריאל וירא
מלחמה אלה, צד, בשרת המוחלל
משפחות יקרות, שר הביטחון משה בוגי יעלון, הרמטכ"ל בנימין בני
גנץ, מפקדים בעבר ובהווה, מכובדי כולם

אלה
2013

השבוע מלאו 20 שנים לנפילתו של בני הבכור, ארי הי"ד. ארי נפל בעת פעילות מבצעית בלבנון יחד עם ששה לוחמים נוספים.
היה בן 20 במותו. 20 השנים שחלפו מאז אינן כמו 20 השנים הקודמות. אצל כל אחד ואחת מאתנו, אשר אבדו את יקירם, החיים מתחלקים לחיים שלפני האסון והחיים שאחריו. המהלך התקין של חייו וחיי משפחתו השתבש וסטה ממסלולו. אצל כולנו – הכל השתנה. יש לנו חור בלב וחלק מהראש שלנו כל הזמן תפוס על ידי יקירנו שאיננו עוד. החסר מלווה אותנו יום ויום ושעה ושעה, הזמן החולף אינו מרפא את הפצע העמוק כל כך. וקשה לחיות כך, קשה לתפקד כך. אנו מרגישים משא כבד על כתפיו, והרגשה זו מלווה בגעגוע ליקירנו, ובתחושה של החמצה, של הציפיות שלא התממשו ושל התקוות שהתבדו. כך אנו מרגישים כולנו, כל העת. השנים שחלפו כאילו לא חלפו, כאילו הכל קרה רק אתמול.

לפני גיוסו לצה"ל הודיע לנו ארי והצהיר בפנינו כי הוא ישרת בגולני, רק בגולני. ארי התעניין וחקר ובדק והוברר לו כי בגולני כולם שווים. בגולני אין הבדל בין אשכנזי או ספרדי, דתי או חילוני, יהודי או דרוזי, תושב העיר הגדולה, הקיבוץ או הפריפריה. הגולנצ'יקים – כולם אחים הם, ללא הבחנה בין מוצא שונה או מעמד חברתי שונה או כל דבר אחר.
האחוזה והרעות הינם ערכים בסיסיים בחטיבת גולני, וזאת בנוסף לאומץ הלב, אהבת המולדת, רוח ההתנדבות המסירות והנכונות להקרבה. בני ארי נהג לומר "אני יודע שאני יכול למות, אינני רוצה בכך, אך אני מוכן לכך". זוהי המורשת של גולני. כיום מדברים הרבה על השוויון בנטל ועל חובת הגיוס. לדעתי, השרות בצה"ל איננו רק חובה, אלא הינו גם זכות, והשרות בגולני הינו גם כבוד. ארי נהג לומר "הוריי דואגים אך הם גאים בי", כיום אנחנו כואבים אך עדיין גאים. ועלינו להמשיך לחיות, למרות הכאב ועם הכאב.

חטיבת גולני הינה משפחה גדולה אחת, ואנו, בני המשפחות השכולות, מרגישים שאנחנו שייכים למשפחה זו, שאנחנו חלק בלתי נפרד ממנה.

אנחנו מרגישים כך כאשר אנו מקבלים את אגרות הברכה שמפקדי החטיבה שולחים לנו לפני החגים ולפני יום הזכרון.

אנחנו מרגישים כך בזכות הקשר החם והאמיץ עם קצינות הנפגעים המתייחסות אלינו ברגישות ובכבוד, מקשיבות לנו ומסייעות לנו במסירות ובעדינות.

אנחנו מרגישים כך במפגשים ובנופשוניים המאורגנים עבורנו ובהם הכי נוח לנו, כי שם כולנו באותו מצב, ואין צורך להסביר את מה שממילא אי אפשר להסביר. במפגשים אלה ה"ביחד" מחמם לנו את הלב. על כל אלה אנו מודים לצה"ל, לחטיבה, ולמשרד הבטחון.

אנחנו מרגישים כך, כאשר בימי הזכרון ובאזכרה השנתית, גם אחרי 20 שנה, מגיעים אלינו החברים של הבן שלנו מהצבא, אשר היום הינם החברים שלנו. למרות הזמן הרב שחלף, הם אינם שוכחים, הם מתפנים מעיסוקיהם באים לשבת אתנו ולהעלות זכרונות. למרות השנים הרבות שחלפו גם הם עדיין שייכים למשפחת גולני – כמו שנאמר "פעם גולני – תמיד גולני". אשרי העם שצהל הוא צבאו, אשרי הצבא שחיילי גולני הם לוחמיו.

לגולני יש גם אתר הנצחה. מקום זה בו אנו נמצאים עכשיו, הכולל, בין היתר, מוזיאון ההנצחה ובו הסיפור האישי של כל אחד מהנופלים וקיר ההנצחה – אתר הנצחה זה מעורר כבוד והערצה. על כך תודה למנהל האתר מר יום טוב חזן ולכל הגורמים המעורבים בטיפוח האתר.

אנו עומדים בימים אלה לפני ראש השנה. תפילה בליבנו כי תהיה זו שנת שלום ובטחון. כולנו מייחלים ליום בו יתגשם חזון הנביא "וכתתו חרבותם לאתים ולא תהיה עוד מלחמה". אנו מקווים ומאמינים כי יום זה בוא יבוא.

לכולנו נאחל שנה טובה, בריאות טובה, שלום ושקט, שלווה הנפש, נחת רוח ושנדע רק בשורות טובות. אמן כן יהי רצון.